

Arrest

nr. 260 022 van 2 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE DECKER
Kouterstraat 20
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. DE DECKER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.A. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. U bent Tadzjiek en soennitisch moslim. U verklaart afkomstig te zijn uit de stad Baghlan, gelegen in de provincie Pul-e-Khumri. U woonde hier samen met uw ouders, twee broers en twee zussen. U was de oudste.

U ging negen jaar naar school. Lokale commandanten kwamen regelmatig naar uw school en andere scholen om jongens gedwongen mee te nemen. Met een wapen tegen hun hoofd werden de jongens, die ze mooi vonden en opgegroeid waren, meegenomen. Deze werden dan verplicht om te dansen op feesten van deze commandanten in het General Habib hotel. Ze gaven de jongens pillen, marihuana of wijn. Wanneer ze vervolgens iets fout deden met deze jongens, kregen deze jongens hier geld voor. Ook u was bang om meegenomen te worden door dergelijke commandanten en slachtoffer te worden van misbruik.

Verder vreest u de taliban. Uw vader werd verschillende keren aangesproken door de taliban om zich bij hen aan te sluiten. Uw vader vertelde dit tegen uw moeder, die dit op haar beurt tegen u vertelde. Op een dag waren u en uw vader onderweg naar huis. Jullie kwamen van Cheshmaye Shir, een plaats waar men kon zwemmen en meloenen kon kopen. Nog in Cheshmaye Shir zelf stopten de taliban de auto's die voorbij kwamen. Uw vader moest uitstappen en twee talibs volgen naar een tent die ze daar langs de weg hadden opgezet. Hij bleef een halfuur weg en kwam daarna terug in de auto zitten. U zag aan hem dat hij erg angstig was, hierdoor durfde u hem geen vragen te stellen. Hij zei u dat jullie niet langer in het land konden leven. Hierna zette uw vader jullie huis te koop en verkocht alle zaken in zijn winkel. De taliban wilden dat uw vader zich bij hen zou aansluiten. Tijdens het gesprek in de tent vroeg uw vader om hem tijd te geven, zodat hij zijn kinderen kon thuisbrengen en dag kon zeggen tegen zijn vrouw. De taliban gaven hem één week de tijd. Ze vertelden hem dat hij zijn winkel moest teruggeven aan de eigenaar, daar zijn werk als timmerman het werk van een 'ontrouwe' was. Indien hij niet zou komen opdagen na deze week, zouden ze uw vader doden of gedwongen meenemen, of zouden ze zijn kinderen als gijzelaars meenemen.

Na anderhalve week of twee weken had uw vader jullie reis geregeld. Jullie vertrokken uit de stad en reisden via Kabul en Nimroz naar Iran. Aan de grens van Iran met Turkije begon de politie plots te schieten. Iedereen liep alle kanten uit. U verstopte zich samen met uw vader achter een heuvel. De rest van de mensen werd opgepakt door de politie. Uw moeder, broer en zussen werden vervolgens gedeporteerd naar Afghanistan. Ze kwamen in Herat terecht. Uw moeder belde uw vader en vroeg wat ze moest doen. Uw vader zei tegen haar om naar Pakistan te gaan en daar te blijven tot er geld was en er iets geregeld kon worden. Ze gingen intussen in Peshawar wonen bij een ver familielid, die nog jullie buur geweest was in Afghanistan. Tot op heden wonen ze daar.

Uw vader en u vonden na het schietincident een persoon die de weg verder kende. Jullie reisden naar Turkije. Omdat er niet genoeg geld was, reisde enkel u verder naar Europa. Uw vader bleef in Istanbul en verblijft daar tot op heden nog. U reisde verder via Griekenland, Macedonië, Servië, een aantal voor u onbekende landen, en Duitsland naar België, waar u aankwam op 25 november 2019. U diende uw verzoek om internationale bescherming in België in op 26 november 2019. U verklaarde hierbij minderjarig te zijn. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u zowel door de commandanten meegenomen te worden om als 'bacha bazi' (dancing boy) ingezet te worden als de taliban wegens de bedreigingen jegens uw vader die ze onder dwang wilden inlijven.

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek. U verklaart dat uw moeder de documenten bij had (familiaspoort en taskara's) maar weggegooid zou hebben aan de grens van Iran met Turkije toen ze gearresteerd werd door de politie.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u en uw kinderen kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Allereerst dient aangehaald te worden dat uw algemene geloofwaardigheid al in ernstige mate ondermijnd is door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U verklaarde bij de inschrijving van uw asielaanvraag op 26 november 2019 dat u geboren bent op 5 september 2003 (zie Registratie VIB), hetgeen betekent dat u op het moment van inschrijving in België zestien jaar zou geweest zijn. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 23 juli 2020 verklaart u 16 jaar te zijn, waarvoor u zich baseert op de verklaringen van uw moeder en de notities van uw overleden grootmoeder omtrent uw geboortedatum (CGVS, p.4). Bij het medisch onderzoek uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven) op 10 december 2019, werd echter vastgesteld dat u sowieso ouder bent dan 18 jaar, waarbij 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is (Federale overheidsdienst justitie, 16/12/2019). De vaststelling, dat u initieel de Belgische autoriteiten probeerde te

misleiden wat betreft uw leeftijd, houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u enerzijds meegenomen te worden door commandanten om als 'bacha bazi' gebruikt te worden, en anderzijds vreest u de taliban vanwege de bedreigingen die uw vader kreeg. Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken doorheen het persoonlijk onderhoud. Verschillende onlogische en tegenstrijdige elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw vrees.

Het CGVS dient op te merken dat uw vrees voor de taliban volledig gebaseerd is op de bedreigingen die de taliban jegens uw vader maakten. De taliban hebben echter nooit tegen uw persoon bedreigingen geuit. U haalde enkel aan dat de taliban gezegd zouden hebben tegen uw vader dat ze misschien zijn kinderen als gijzelaars zouden meenemen, indien hij niet gehoorzaamde (CGVS, p.19). Deze uitleg kadert bijgevolg volledig in de bedreigingen tegenover uw vader. Zelfs wanneer deze bedreigingen specifiek op uw persoon van toepassing zouden zijn, quod non, kunnen de bedreigingen van de taliban tegen uw vader niet geloofwaardig geacht worden.

Vooreerst haalt u aan dat uw vader verschillende keren werd aangesproken door de taliban (CGVS, p. 17). U kunt hier echter geen enkele verdere informatie over geven. Ook weet u niet hoeveel keer uw vader benaderd werd (CGVS, p.18). U haalt aan dat uw vader dit misschien niet vertelde, omdat jullie anders zenuwachtig zouden worden (CGVS, p.17). Verder verklaart u dat het meerdere keren gebeurde, maar dat uw vader hier niet over praatte met jullie en dit enkel vertelde aan uw moeder, die het op haar beurt aan jullie vertelde (CGVS, p.18). Wanneer uw vader meerdere malen benaderd werd door de taliban en dit een essentieel onderdeel uitmaakt van uw verzoek om internationale bescherming, kan minstens verwacht worden dat u hieromtrent enige informatie kunt verschaffen. U stelt immers zelf dat uw moeder jullie vertelde wat uw vader gezegd had. Het feit dat u echter niet in staat bent iets van informatie aan te reiken, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreigingen.

Het enige incident waarover u enige informatie heeft, is dat waarbij u samen met uw vader in de auto zat en jullie werden tegengehouden door de taliban. Op weg terug naar huis werden alle auto's tegengehouden door de taliban. Het doel van de taliban was het rekruteren van strijdkrachten (CGVS, p.18). De verklaringen die u aflegt omtrent de manier waarop de taliban rekruten gedwongen ronselden, is echter zeer ongeloofwaardig. Enerzijds probeerden de taliban om uw vader gedwongen te rekruteren: zo kreeg hij bedreigingen naar zijn hoofd geslingerd voor het geval hij zich niet zou aansluiten (CGVS, p.17, 19), en anderzijds kreeg uw vader, en ook andere personen, een deadline om zich aan te bieden (CGVS, p.18, 19). Het blijft echter een raadsel waarom de taliban al deze personen een deadline zouden aanreiken vooraleer ze zich dienen aan te melden. Op deze manier geven de taliban hun rekruten enkel maar de tijd om de regio te ontvluchten, en verliezen ze bijgevolg gemakkelijk potentiële strijdkrachten. U gewezen op dit feit, slaagt u er verder niet in om meer duiding te geven. Vier maal werd u gevraagd hoe de taliban dan rekruteert, daar ze toch veel mogelijke mankrachten verliezen door het geven van een deadline, en vier maal antwoordt u naast de kwestie (CGVS, p.21, 22). Het is dan ook compleet onlogisch dat de taliban in die mate strijdkrachten nodig heeft, dat ze mensen gedwongen gaan rekruteren, maar dat ze deze strijdkrachten gewoon de kans geven de regio te ontvluchten door ze eerst weer vrij te laten rondlopen. U heeft hier geen enkele uitleg voor, en dit element kan dan ook niet worden aangenomen als aannemelijk.

Verder is het zeer opvallend dat wanneer deze deadline verstreken was voor uw vader, er geen enkele actie vanuit de taliban volgde. Dit laatste verklaart u met het feit dat de taliban niet naar de stad konden komen en uw vader niet naar hun gebieden in Kilagai en Cheshmaye Shir ging (CGVS, p.19). U geconfronteerd met het gegeven dat uw vader bijgevolg veilig was in de regio waar jullie woonden, stelt u dat dit zo is, maar dat de taliban telkens de stad aanvallen en op deze momenten de mensen opzoeken die eerder van hen een deadline kregen (CGVS, p.19). Ook zouden de taliban een foto van deze mensen met een deadline hebben, om die personen zo overal te kunnen vinden. Dat de taliban echter telkens op een aanval op de stad zou moeten wachten om mensen te rekruteren, indien die mensen niet al de regio ontvlucht hadden, is wel een zeer onaannemelijke en inefficiënte tactiek. De geloofwaardigheid van het dreigende karakter van deze gedwongen rekruteringen wordt bijgevolg volledig onderuit gehaald. Ook u en uw familie bleven na de deadline van de taliban nog ongeveer een week gewoon in de regio aanwezig (CGVS, p.19). Toen de deadline van één week verstreek, ondervonden jullie verder geen problemen meer en werd uw vader niet meer benaderd door de taliban.

Voorts heeft u ook geen weet van mensen die gedwongen gerekruteerd werden (CGVS, p.21). Dit zou te wijten zijn aan het feit dat uw vader jullie niet toeliet alles omtrent de overheid en de taliban te begrijpen (CGVS, p.21). Dit is echter een compleet ongeloofwaardige uitleg. Het feit dat u wel informatie heeft omtrent de vermeende rekrutering van uw vader en de deadline die hieraan vasthing, maar niets zou begrijpen van de taliban en de overheid is allesbehalve aannemelijk voor iemand die stelt in dergelijke regio met talibanaanwezigheid geleefd te hebben. Naast de informatie die u thuis opgedaan

zou hebben, ging u ook negen jaar naar school en werkte u als timmerman. Bovendien moet u geen kennis van de taliban of de overheid hebben, om te weten of iemand in uw regio gedwongen gerekruteerd werd. Het feit dat u geen enkele persoon kunt opnoemen die door de taliban gedwongen gerekruteerd zou zijn, doet dan ook een grote afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze algemene bedreigingen tot rekrutering en de nood hieraan.

Volledigheidshalve bemerkt het CGVS dat er op geen enkel moment een bedreiging specifiek in uw hoofde kwam van de taliban. Wanneer u stelt dat de taliban u zeker ook zouden rekruteren bij een terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p.21), dient opmerkt te worden dat u zich hiervoor baseert op loutere veronderstellingen. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar veronderstellingen of een algemene situatie om in aanmerking te komen voor een beschermingsstatus. U dient uw vrees voor vervolging in concreto aan te tonen. Uit bovenstaande analyse wordt duidelijk dat u hier niet in slaagt. Daarbovenop vermeldde u bij de inschrijving van uw asielaanvraag als minderjarige niets omtrent een vrees voor de taliban (zie fiche minteh in administratief dossier). Hier vertelde u enkel dat u in Afghanistan niet naar school kon en niet kon studeren, en daarom het land verliet. Het feit dat u bij uw inschrijving met geen woord repte over de taliban doet dan ook in grote mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vrees voor de taliban.

Verder kan hierbij nog worden vermeld dat uw verklaringen hierover niet overeenstemmen met uit objectieve informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering amper voorkomt bij de taliban. Daaruit blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op de lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familie en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Bovendien blijkt uit deze informatie van het CGVS dat de taliban in veel regio's als de overwinnende partij wordt beschouwd en veel vrijwillige strijders ter beschikking hebben zodat ze niet onder dwang hoeven te rekruteren. In andere regio's is er meer nood aan bijkomende strijders, maar ook daar is het gebruik van gedwongen rekrutering uitzonderlijk. De taliban verkiezen zelf te strijden en vragen enkel in geval van een ernstig tekort aan strijders aan lokale leiders om strijders te voorzien. Een kopie van deze informatie werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Dit geldt evenzeer voor het tweede element inzake uw vrees bij terugkeer, namelijk de praktijk van 'bacha bazi'. Ook over dit element vermeldde u niets bij de inschrijving van uw verzoek om internationale bescherming als minderjarige, noch tijdens uw persoonlijk onderhoud op DVZ (zie fiche Minteh en vragenlijst in administratief dossier). Dit ondermijnt in eerste instantie reeds sterk de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees om slachtoffer te worden van 'bacha bazi'. Verder betwist het CGVS het bestaan van de praktijk van 'bacha bazi' niet, echter is het niet zo dat u bijgevolg sowieso een vrees dient te koesteren om hiervan het slachtoffer te worden. Het CGVS is immers van mening dat uw profiel niet overeenstemt met dat van de meeste jongens die meegenomen worden om 'bacha bazi' te doen. Allereerst komt deze praktijk vooral in rurale regio's voor en voorts bevindt u zich met een leeftijd van 21 jaar niet meer in de risicocategorie om slachtoffer te worden, zo blijkt uit algemene informatie, toegevoegd aan het administratief dossier. Het zijn dan ook vooral jongens tot de leeftijd van 18 jaar, met een gemiddelde leeftijd van 14 jaar die ingezet worden als 'bacha bazi', vaak door lokale machtige figuren. Vaak komen de jongens ook uit armere families, terwijl u verklaarde dat jullie en goed draaiende zaak hadden, u werkte er zelf ook in (CGVS p. 13).

Dat de praktijk van 'bacha bazi' zich voordoet in Afghanistan en mogelijk zelfs in uw schoolomgeving betekent nog niet dat u hierdoor een persoonlijke vrees voor vervolging dient te koesteren. Een loutere verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst volstaat bovendien niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen en de elementen in het administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees koestert tegenover de taliban die u zoeken omwille van de klacht die u tegen hen indiende bij de overheid. Er dient bijgevolg besloten te worden dat u het statuut van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2 a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als

voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaatgeneraal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

Zo laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Note wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

U bent immers een gezonde, alleenstaande man die, gelet op uw leeftijd en professionele achtergrond beschikt over ruime mogelijkheden om u op de diverse arbeidsmarkt in de stad te begeven. U heeft reeds de nodige lokale kennis van de heersende normen in de samenleving en u ging naar school voor negen jaar (CGVS, p.13). Ook leerde u het beroep van timmerman van uw vader en werkte u in zijn winkel (CGVS, p.13). Uw ervaring als timmerman kan uw zoektocht op de arbeidsmarkt enkel maar bevorderen. Bovendien spreekt u Dari en kunt u ook wat Pashtou en Engels (CGVS, p.3, 4), wat in een grootstad als Kabul zeker van pas komt.

Voorts laat u uitschijnen dat u geen netwerk zou hebben in de stad Kabul. Echter woont een maternale oom van u reeds enkele jaren in Kabul (CGVS, p.6, 7). U haalt aan dat uw moeder net voor zijn verhuis naar Kabul een conflict met hem kreeg, waarna het contact met hem stopgezet werd. Indien uw moeder daadwerkelijk in conflict kwam met uw oom, betekent dit nog niet dat u geen contact met hem zou kunnen opnemen. Wanneer u zich in de stad Kabul zou bevinden, kan verwacht worden dat hij minstens enige hulp of ondersteuning kan bieden aan u. Verder benadrukt het CGVS dat u ook als alleenstaande gezonde jongeman zonder ondersteunend netwerk in principe in staat bent om in uw levensonderhoud te voorzien in de stad Kabul.

Ook legt u weinig eenduidige verklaringen af omtrent het familiepaspoort dat u zou hebben. De ene keer verklaart u dat u niet weet of het bij uw vader of uw moeder ligt (Verklaring DVZ, p.10), de andere keer

stelt u dan weer dat uw moeder het paspoort samen met de andere documenten onderweg wegsmeet, daar ze bang was en in het nauw gedreven werd (CGVS, p.3). Daar een paspoort toch een zeer belangrijk identiteitsdocument is, kan minstens verwacht worden dat u op de hoogte bent wat er met het paspoort gebeurde en hieromtrent eenduidige verklaringen aflegt. Het feit dat u dit niet doet, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en doet het CGVS vermoeden dat u met opzet uw paspoort niet voorlegt bij de Belgische asiendiensten. Het CGVS kan dan ook niet nagaan of er in uw paspoort bepaalde elementen, visa of stempels terug te vinden zijn, die niet zouden overeen komen met uw verklaringen hier in België. Ook stelt u dat uw moeder, broer en zussen tot op heden in Pakistan verblijven. Dit staat u echter op geen enkele manier. Voor zover het CGVS weet, kunnen zij ook in Kabul verblijven bij de broer van uw moeder. Het zou immers logischer zijn dat uw moeder, broer en zussen na hun deportatie naar Afghanistan contact zouden opnemen met uw maternale oom, dan dat ze helemaal naar Pakistan reizen om daar bij een vroegere buurman te gaan leven (CGVS, p.5). Het CGVS is dan ook van mening dat u eerder vaag blijft omtrent de verblijfplaats van uw familieleden en het netwerk dat u bijgevolg zou hebben.

Verder is uw zelfstandigheid, die u heeft aangetoond door uw reis naar Europa en het zich hier vestigen in een vreemde gemeenschap, een troef voor een hervestiging in de stad. U haalde bovendien geen bijkomende kwetsbaarheden aan waaruit zou blijken dat u zich niet in de stad Kabul zou kunnen vestigen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat uw vader zei dat de taliban overal zit en dat Afghanistan geen plaats meer is om te leven (CGVS, p.20). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u gekend zou hebben, enerzijds met de taliban omwille van de bedreigingen jegens uw vader, en anderzijds de vrees om slachtoffer te worden van 'bacha bazi', zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Beoordeling van de zaak

De Raad stelt vast dat het administratief dossier geen gegevens bevat die laten vermoeden dat verzoekende partij niet over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken en wijst erop dat op datum van terechtzitting het een gegeven van algemene bekendheid betreft dat de taliban na een korte strijd het gehele land in hun macht hebben en er geen algehele objectieve informatie voorhanden is met betrekking tot de huidige feitelijke situatie in de diverse regio's en steden van Afghanistan en/of het gehele land.

Gezien de Raad inzake de hoger aangehaalde elementen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 1 december 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT